

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

Servet PAKSOY-TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 33901/04)

KABULEDİLEBİLİRLİK KARARININ ÖZET ÇEVİRİSİ

17 Ekim 2006

OLAYLAR

Başvuran, Servet Paksoy bir Türk vatandaşdır, 1968 doğumludur ve İstanbul’da ikamet etmektedir. Başvuran, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İstanbul Barosu avukatlarından H. Karadağ tarafından temsil edilmektedir.

A. Olayın koşulları

Dava konusu olaylar, tarafların beyan ettikleri şekliyle aşağıdaki gibi özetlenebilir.

28 Ekim 1998 tarihinde, başvuran beş suç ortağı ile birlikte, terörist bir örgüte üye olmak suçundan İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi önünde yargılanmıştır.

13 Kasım 1998 tarihinde, başvuran İstanbul polisi tarafından tutuklanmıştır.

15 Kasım 1998 tarihinde, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi yardımcı hakimi tarafından başvuranın tutuklu yargılanmasına karar verilmiştir.

25 Aralık 2000 tarihinde, cezaevinde gerçekleşen bir isyan akabinde, Üsküdar Ceza Mahkemesi adam öldürme suçundan başvuran aleyhinde tutuklu yargılanma kararı vermiştir. Bu bağlamda, Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi önünde bir dava başlatılmıştır.

13 Nisan 2001 tarihinde, elinde bulunan kanıt unsurlarını değerlendirerek, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi, tutuklu yargılama kararını kaldırmıştır. Buna rağmen, başvuran, Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen ikinci tutuklu yargılama kararı yüzünden serbest bırakılmamıştır.

Bu süre zarfında, başvuran uzun süreli açlık grevlerine başlamış ve birçok kez hastaneye kaldırılmıştır.

29 Haziran 2001 tarihinde, Adli Tıp Kurumu başvurunu incelemiş ve Wernicke-Korsakoff (“S-WK”) sendromu teşhisi koyarak, başvuranın cezaevi koşullarında yaşamaya elverişsiz olduğunu beyan etmiştir ve altı ay için serbest bırakılmasını salık vermiştir.

Bu rapor üzerine, Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi, aynı gün, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun (CMUK) sağlık nedeniyle tutuksuz yargılanmayı öngören 399. maddesi uyarınca, tutuklama kararını kaldırmıştır.

Yine, 29 Haziran 2001 tarihinde, başvuranla ilgili olarak başka tutuklama veya mahkum etme kararı olmadığını tespit ederek, İstanbul Savcısı, başvuranın serbest bırakılmasına hükmetmiştir. Böylece, başvuran, tedavi gördüğü Bayrampaşa Hastanesi'nin tutuklulara ayrılan bölümünden salıverilmiştir.

28 Kasım 2001 tarihinde, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi, başvurana isnat edilen suçları, terörist bir örgüte yardım ve destek sağlamak olarak nitelemiştir ve 4616 sayılı Kanununun uygulanması uyarınca (21 Aralık 2000 tarihinde resmen ilan edilmiş ve “şartlı salıverme, davanın askıya alınması ve 23 Nisan 1999 tarihine kadar işlenmiş bazı suçlara ilgili cezaların uygulanmasına ilişkin”) başvuran aleyhinde açılan davanın askıya alınmasına karar vermiştir.

29 Mayıs 2002 tarihinde, Yargıtay, suçun hukuki tanımlamasının hatalı olduğu gerekçesiyle bu kararı bozmuştur.

4 Eylül 2002 tarihinde, Devlet Güvenlik Mahkemesi duruşmaları tekrar başlatmış ve gıyaben başvuranın tutuklu yargılanmasına (*gıyabî tutukluluk kararı*) karar vermiştir.

8 Kasım 2002 tarihinde, Türkiye İnsan Hakları Vakfı doktorları, 2001 yılının Temmuz ayında başvurana verilen sağlık muayene ve tedavilerinin dosyasını başvuranın ailesine ulaştırmışlardır.

2 Mayıs 2003 tarihinde, başvuranın sağlık problemlerine atıfta bulunan avukatının talebi üzerine, Devlet Güvenlik Mahkemesi, tutuklu yargılama kararını kaldırmış ve başvuranın ifadesini almak amacıyla, CMUK 223. maddesi uyarınca bir ihzar müzekkeresi çıkarmıştır. Bunun için, Devlet Güvenlik Mahkemesi, avukatın, başvuran sürekli tekrar hapsedilme riski altında bulunduğundan, tutuklu yargılama kararının başvuranın muayenesini zorlaştıracağına ilişkin iddialarını dikkate almıştır. Mahkeme, bir de, başvurayı mahkemenin karşısına çıkarmaları için avukatın ve başvuranın duruşmada hazır bulunan ablasının taahhütlerine başvurmuştur.

Böylece, 2 Mayıs ve 4 Temmuz 2003 tarihli duruşmalar arasında bulunan ve belirtilmeyen bir tarihte, başvuran ortaya çıkmıştır ve Devlet Güvenlik Mahkemesi başvuranın ifadesini almıştır.

23 Haziran 2003 tarihli bir dilekçeyle, başvuranın avukatı, müvekkilinin Adli Tıp Kurumu tarafından tekrar incelenmesini talep etmiştir. Devlet Güvenlik Mahkemesi önündeki 4 Temmuz 2003 tarihli duruşmada, başvuranın avukatı, davanın, müvekkili tutuklu yargılanmaksızın görülmüş olmasına rağmen, Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesinin, kendi önünde görülen davaya ilişkin olarak 29 Haziran 2001 tarihli sağlık raporunu göz önüne alınca, başvuranın tutuklanma kararını kaldırdığını belirtmiştir. Başvuranın avukatı, böylece Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi tarafından çıkartılabilecek yeni bir tutuklu yargılama kararını engelleme niyetini belirtmektedir.

Devlet Güvenlik Mahkemesi bu talebe cevap vermiş görünmemektedir.

21 Ocak 2004 tarihinde, Devlet Güvenlik Mahkemesi, başvuranı, terörist bir örgüte üye olduğu gerekçesiyle gıyaben 12 yıl altı ay süreli ağır hapis cezasına mahkum etmiş ve Yargıtay incelemesinin sonuna kadar tutuklu yargılanmasına (*gıyabî tutukluluk kararı*) karar vermiştir.

7 Temmuz 2004 tarihinde, Yargıtay, M.T. adlı suç ortağına ilişkin olarak, Devlet Güvenlik Mahkemesinin sözkonusu kişinin, zorla itirafta bulunması için, gözaltına alınmasından sorumlu polis memurlarının kendisine işkence ettiklerini ileri sürdüğü şikayetine ilişkin kararı beklemesi gerektiği gerekçesiyle 21 Ocak 2004 tarihli kararı bozmuştur. Yargıtay, başvuranla M.T. adlı kişinin ifadeleri arasındaki hukuki ilişki bakımından başvurana ilişkin kararı bozmuştur.

Geçen sürede, 30 Haziran 2004 tarihli 5190 sayılı Kanunla, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmıştır. O durumda, davadan sorumlu İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi duruşmalara yeniden başlamıştır.

4 Mart 2005 tarihli duruşmada, başvuranın avukatı, müvekkilinin iki buçuk yıl boyunca tutuklu yargılandığını vurgulayarak tutuklama kararının kaldırılmasını talep etmiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, bu duruşma sırasında kararını yenilemiştir. Belirtilmeyen bir tarihte, Ağır Ceza Mahkemesi, kararı, bir kere daha, CMUK 223. maddesi uyarınca “ifade almak amacıyla ihzar müzekkeresine” dönüştürmüştür.

Bu durumda, başvuran, 1 Kasım 2005 tarihli duruşmada hazır bulunmuştur. Böylece, Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranın ifadesini almıştır.

Şimdiki halde, ceza davası sürmektedir. Buna ilişkin olarak tutuklu yargılama kararı bulunmamaktadır.

Üsküdar Ağır Ceza mahkemesi önünde başlatılan ceza davası da aynı şekilde sürmektedir. Bu davaya ilişkin olarak da başvuran aleyhinde tutuklama kararı bulunmamaktadır. Başvuran serbesttir.

ŞİKAYETLER

AIHS'nin 3. maddesine atıfta bulunarak, başvuran, yetkili makamların, kendisinin Adli Tıp Kurumu tarafından incelenmesine yönelik taleplerini reddettiklerini ve hiçbir zaman iyileşmeyecek olan Wernicke-Korsakoff hastalığının, kendisinin olası bir tekrar hapsedilmesi durumunun insanlık dışı ve alçaltıcı bir ceza ve muamele teşkil edeceğini beyan etmektedir.

HUKUK AÇISINDAN

A. Tarafların argümanları

1.Hükümet

Hükümet, mevcut başvurunun başvuranın tutuksuz yargılanma tarihini takip eden altı ay içinde yapılması gerektiği kanaatindedir. Hükümet, daha sonra, hapishanelerin elverişli koşullarını gerekli tıbbi tedavilerin bütün tutuklulara uygulandığını vurgulamaktadır. Hükümet, ihtiyaç belirirse, CMUK 399. maddesinin uygulanması uyarınca, ilgililerin hastaneye sevk edildiklerini, bu sözkonusu olmazsa, başvuranın durumunda olduğu gibi tutuksuz

yargılandıklarını ileri sürmektedir. Hükümet, AİHM'yi başvurunun geç kalınmışlık ya da açık dayanak yoksunluğu gerekçesiyle kabuledilemez olduğunu açıklamaya davet etmektedir.

2. Başvuran

Başvurana göre, S-WK çaresi olmayan bir hastalıktır. Dolayısıyla, kendisinin yeniden hapse atılması her durumda Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin (AİHS) 3. maddesinin ihlalini teşkil edecektir.

B. AİHM'nin değerlendirmesi

1. Genel ilkeler

AİHS'nin özgürlükten yoksun bırakılmış, *a fortiori* hasta kişilerin durumuna ilişkin özgül hiçbir düzenleme içermediği doğrudur ama hasta bir kişinin alıkonulmasının AİHS'nin 3. maddesi açısından sorun çıkarabileceği göz ardı edilmemiştir (*Matencio-Fransa*, 58749/00 no'lu, 15 Ocak 2004 tarihli karar). Doğal olarak ortaya çıkan bir hastalığa bağlı acı, ister fiziksel ister zihinsel olsun, eğer bu acı, yetkili makamların sorumlu tutulabilecekleri alıkoyma şartlarıyla şiddetlenmişse veya şiddetlenme riski altındaysa, kendi başına AİHS'nin 3. maddesi kapsamına girebilir (*Mouisel-Fransa*, 67263/01 no'lu karar ve *Pretty-İngiltere*, 2346/02 no'lu karar).

Her mahkumun insan onuruna yakışır tutulu bulundurma şartlarına hakkı olduğu için, mahkumun sağlığı dışında, aynı şekilde huzurunun da, hapsedilmenin uygulamadaki zorunlulukları göz önünde bulundurularak, alınan önlemlerin icra edilme tarzlarının mahkumu sıkıntı ya da tutulu bulunma durumunda kaçınılmaz olan acı düzeyini aşan yoğunlukta bir deneyime maruz bırakmamalarını garantilemek için, uygun biçimde sağlanması gerekmektedir (*Kudla-Polonya*, 30210/96 no'lu karar).

Bu durumdan, sağlık gerekçesiyle bir tutukluyu serbest bırakmaya ilişkin genel bir zorunluluk çıkarılamazsa da, AİHS'nin 3. maddesi, her halde, Devlete özgürlükten yoksun bırakılmış kişilerin fizik bütünlüğünü, özellikle gerekli tıbbi müdahalelerini yapılması yoluyla, korumayı dayatmaktadır (*Matencio*). Bir tutuklunun klinik tablosu, böylece, kendisinin tutuklanmaya elverişliliğinin, bugün AİHS'nin 3. maddesi bakımından incelendiği durumlardan birini oluşturmaktadır (bkz *Mouisel*, *Price-İngiltere*, 33394/96).

Kısacası, mevcut bir olayda, hayati tahmin gerektiren bir hastalığa yakalanmış veya durumu sürekli olarak hapisane hayatıyla uyumsuz olan bir kişinin tutuklanması AİHS'nin 3. maddesi açısından sorun çıkarabilir (*Tekin Yıldız*).

2. Özgül ortam

AİHM, yürürlükteki Türk Hukuku'nun tutukluların ciddi hastalanması durumunda cezaların uygulanması hususunda, ulusal makamlara müdahale imkanları verdiğini kaydetmektedir. Sağlık, tutuksuz yargılanma kararına veya Cumhurbaşkanı affına sebep olabilecek unsurlardan biridir. AİHM, bu usullerin, ilk bakışta, Devletlerin, özgürlükten yoksun bırakma cezasının meşru zorunluluklarıyla bağdaştırmaları gereken mahkumların fiziksel bütünlüğü ve huzurunun korunmasını sağlamak için, elverişli garantiler oluşturduklarını onaylamaktadır (*Tekin Yıldız*).

Bu davanın özgül ortamında, geçmişte, Türkiye'nin, 1996 ve 2000 yıllarında koğuş yerine 1-3 kişilik yaşam ünitelerini öngören F tipi cezaevlerinin yapımını protesto etmek için başlatılan açlık grevi eylemlerine karşı, yetersiz beslenmeye bağlı, bazı durumlarda S-WK olduklarına hükmedilen fiziksel ve zihinsel acılar çeken kişilerin tutulu bulundurulmaları sorunuyla karşı karşıya kaldığını hatırlatmak uygundur.

Sağlık durumlarının bozulmasının akabinde, grevci mahkumlar, bilirkişi raporu vermeye yetkili makam olan Adli Tıp Kurumu'na gönderilmişlerdir. Adli Tıp Kurumu, birçok mahkuma S-WK teşhisi koymuştur ve sağlık gerekçesiyle cezaların ertelenmesini salık veren raporlar düzenlemiştir. Böylece, ilgili hakimler, sözkonusu kişilerin altı aylık bir süre için tutuksuz yargılanmalarına hükmetmişlerdir. Bu karar, her dönemin sonu için öngörülen sağlık kontrollerinin sonuçlarına göre yenilenmeye elverişlidir.

Böylece, şüphesiz yetkili makamlar böyle bir durumun toplumun korunması kapsamında haklı görünmediğine kanaat getirdiklerinden, birçok hasta mahkumun tutuksuz yargılanmasına karar verilmiştir (bkz örneğin *Ahmet Arslan-Türkiye*, 5114/04 no'lu karar, aynı şekilde bkz. *Balyemez-Türkiye*, 32495/03 no'lu, 22 Aralık 2005 tarihli karar).

Değişik tarihlerde, Adli Tıp Kurumu, geçen zaman zarfında, ilgililerin sağlık durumlarının iyileştiği ve cezalarının ertelenmesine artık gerek olmadığı sonucuna ulaşan raporlar hazırlamıştır. Bazı başvuranlar, böylece, ilk erteleme döneminin hemen sonunda ve diğerleri, sağlık durumlarına göre, iki veya üç yılın sonunda durumlarının değiştiğini görmüşlerdir.

Her ne olursa olsun, ilgili hakimler, bu son raporlara dayanarak, başvuranlar hakkında ihzar müzekkeresi çıkarmışlardır. Böylece bazıları tekrar hapsedilmiş, diğerleri kaçmıştır.

Ne başvuranların yoğun yazışmaları ne de Hükümetin görüşleriyle doldurulamayan değerlendirme unsurlarının eksikliği karşısında, AİHM, bu olayların yerindeliği hakkında görüş bildirmeden önce gerçek koşulları ortaya koyacak durumda olmamıştır. İlgililerin cezasının ertelenmesini salık veren ve daha sonra onların tekrar hapsedilmesine izin veren Adli Tıp Kurumu raporları arasındaki bilimsel karışıklığı ortaya koyan yüz tane kadar benzer başvuru karşısında, ve özellikle Tabipler Odasının bazı istişari görüşleri göz önüne alınınca (bkz, örneğin, *Balyemez-Türkiye*, 32495/03 no'lu, 1 Nisan 2004 tarihli karar ve *Eren-Türkiye*, 8062/04 no'lu, 2 Eylül 2004 tarihli karar), AİHM, 7 Temmuz 2003 tarihinde Tüzüğüne eklenen bölümün kendisine atfettiği görevlerin yerine getirilmesi kapsamında bir soruşturma görevi düzenlemeye karar vermiştir.

Böylece, Türkiye'deki değişik hapis kurumlarında hüküm süren maddi koşullar hakkında kafasında bir fikir oluşturmak için, AİHM'nin Heyeti, başvuranların ve Hükümetin temsilcileri eşliğinde, F tipi iki hapishaneyi (Tekirdağ ve Kocaeli), H tipi iki hapishaneyi (Tekirdağ ve İstanbul), H tipi bir cezaevini (Bayrampaşa-İstanbul) ve bu kurumun hastane hizmeti birimini ziyaret etmiştir. Bu ziyaretler sırasında, Heyet aynı şekilde, cezaevi personeli, Savcılar, bu kurumlarda görev yapan doktorlarla da görüşmüştür.

AİHM, bununla beraber, re'sen, başvuranların sağlık durumunun tespit edilmesi için, bir nörolog, bir nöropsikiyatr, ve bir psikiyatrden oluşan bir uzmanlık komitesi seçmiştir. Uzmanlık Komitesi, bir de Bayrampaşa Cezaevine ve onun hastane hizmeti birimine yapılan ziyaretler sırasında Heyete eşlik etmiştir (bkz *Tekin Yıldız*).

İncelenen elli üç başvuru üzerine (başvuru listesinin tamamı için, bkz *Tekin Yıldız*), soruşturma görevinin sonuçları, AİHM'yi, AİHS'nin 3. maddesinin bir kez ihlal edildiğini ve üç kez potansiyel olarak ihlal edildiği tespitine götürmüşlerdir. Hasta olmayan veya incelemede hazır bulunmayan veya sağlık durumu hapishane ortamında sadece psikolojik takip gerektiren başvuranlara ilişkin diğer davalar kabuledilemezlik kararlarıyla, kaydın silinmesiyle veya ihlalin sözkonusu olmadığına ilişkin kararlarla sonuçlanmışlardır. AİHM'nin Uzman Komitesinin sağlık raporunun bütününe ilişkin genel sonuçlar *Tekin Yıldız* kararında belirtilmiştir.

3.İlkelerin olaya uygulanması

AİHM, kanıt idaresi hususunda, ne AİHS'nin ne de uluslararası mahkemelere uygulanabilir genel ilkelerin kendisine kesin kurallar buyurduğunu hatırlatmaktadır. Böylece, inancını oluşturmak için, uygun olduğuna hükmettiği sürece her çeşit veriye dayanmak AİHM'nin elindedir. Öte yandan, AİHM, tamamen özgür olarak sadece kabuledilebilirliğini ve uygunluğunu değil bir de dosyadaki her unsurun ispatlayıcı gücünü değerlendirmektedir (*İrlanda-İngiltere*, 18 Ocak 1978 tarihli, A serisi 25 no'lu karar).

AİHM, hemen, serbest bırakılmasını salık veren sağlık raporunun günü olan 29 Haziran 2001 tarihinde, sağlık nedeniyle CMUK'nın 399. maddesinin uygulanması uyarınca, başvuranın hapsedilmesine son verildiğini gözlemlemektedir.

Bu nokta üzerinde, AİHM, öncelikle, bir mahkumun sağlık nedeniyle serbest bırakılmasının zorunlu olmadığını öngören kendi içtihadını onaylayanın (bkz diğerleri arasından, *Matencio*) ve daha sonra davada -ve tutuklama sırasında verilen sağlık hizmetlerine ilişkin şikayet bulunmamasına rağmen- tekrar hapsedilmenin AİHS'nin 3. maddesiyle uyumluluğu sorusunun daha önce ilgilinin dışarıda tedavi olabilmesi ve dışarıya gidebilmesi için makamlar tarafından atfedilen tutuksuz yargılanma bakımından sorulduğunun belirtmenin gerekli olduğu kanaatindedir (bkz, örneğin, *Kuruçay-Türkiye*, 24040/04 no'lu, 10 Kasım 2005 tarihli karar).

Oysa ki, AİHM, başvuranın serbest bırakılmasından beri tekrar hapsedilmediğini tespit etmektedir. Sonuçta, bu hususta AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edildiği ortaya konmamıştır.

Dolayısıyla, AİHM, Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından verilen iki tutuklama kararıyla başvuranın karşı karşıya kaldığı tekrar hapsedilme riskinin bu düzenlemenin göz ardı edilmesini teşkil edip etmediğini inceleyecektir.

Sözkonusu kararlar ilk dönem için, 4 Eylül 2002 tarihinden 2 Mayıs 2003 tarihine kadar ve ikinci dönem için, 21 Ocak 2004 tarihinden 4 Mart 2005 ve 1 Kasım 2005 tarihleri arasında bulunan bir tarihe kadar geçerli kalmışlardır. Oysa ki, dosyada bu dönemlere yakın olan ve tekrar hapsedilmeye karşı çıkan hiçbir sağlık raporu bulunmamaktadır. O halde, elinde bulunan unsurları göz önüne alınca, AİHM, bu dönemlerde başvuranın sağlık durumunda değişiklik olmadığını o kadar ki tekrar hapsedilmesinin AİHS'nin 3. maddesine karşı olduğunu söyleyecek durumda değildir (*Uyan-Türkiye*, 7454/04 no'lu, 10 Kasım 2005 tarihli karar, *Kuruçay* ile karşılaştırınız).

İnsan Hakları Derneği tarafından düzenlenen belgeye ilişkin olarak, AİHM, bu belgenin sadece, başvuranın 2001 yılı Temmuz ayında olduğu muayene ve gördüğü tedavilerin açıklamasını yaptığını gözlemlemektedir. Böylece, bu belge, tarihiyle ve niteliğiyle, AİHM'nin,

hiçbir şekilde bu dönemler boyunca olası bir tekrar hapsedilme karşısında, bir tutum benimsemesine olanak vermemektedir.

Yine aynı ortamda, AİHM, aşağıdaki gerekçeler nedeniyle, yukarıda belirtilen dönemlerde yaşanan tekrar hapsedilme riskinin bu düzenlemenin uygulama alanına girmek için yeterli bir ciddilik seviyesine (*Mouisel*) ulaşmadığı sonucuna varmıştır (*Uyan* ve *Kuruçay* ile karşılaştırınız).

AİHM, hemen önceki tespitlerini hatırlatmaktadır: başvuran iç hukuk ve uygulamadan istifade etmiştir ve Adli Tıp Kurumunun serbest bırakılmasını salık verdiği gün serbest bırakılmıştır. Daha sonra, başvuran, tekrar hapsedilmemiştir. Başvuranın tekrar hapsedilme riski altında olduğu yukarıda belirtilen dönemlere ilişkin olarak, hukuki makamlar daha sonra tutuklama kararlarını başvuranın ifadesini almak için mahkeme celbine çevirmişlerdir. Bunun için, yetkili mahkeme, kendisi de ilk dönemle ilgili olarak, sözkonusu tutuklu yargılama kararıyla ortaya çıkan, başvuranın tıbbi tedavisi önündeki engelle ilişkin şikayetlere ve avukatın ve başvuranın kız kardeşinin başvuranın duruşmada hazır bulunmasını sağlayacakları yönündeki taahhütlerine atıfta bulunmuştur. Öte yandan, bunu bir kez daha hatırlatmak gerekir ki bu dönemlere ilişkin olarak başvuranın lehinde veya aleyhinde hiçbir rapor bulunmamaktadır.

AİHM için, burada, Türkiye aleyhindeki açlık grevi olaylarının bütününe ilişkin olarak, kullanılan aracın, AİHS'nin 46. maddesi açısından oluşturduğu tavsiyelerle uyumluluğu bakımından kendi kendini tebrik ettiği adaletin iyi yönetimi sözkonusudur (*Tekin Yıldız*).

Bununla birlikte olayın durumunun incelenmesi burada bitmemektedir. AİHM'nin yakın gelecekte başvuranın tekrar hapsedilmesi olasılığı sorusunu da aydınlatması gerekir çünkü bugünkü durumda başvuran aleyhinde askıya alınmış iki dava bulunmaktadır. Yine de, şimdiki durumda, başvuranla ilgili olarak ne tutuklu yargılanma kararı ne de bir mahkumiyet bulunmaktadır. Sonuç olarak, AİHM, bugün, başvuranın şimdiki sağlık durumu bilinmediği için, davada bu şekil bir soru sorulmadığı kanaatindedir (*mutatis mutandis*, *Ali Musa Aydın-Türkiye*, 27324/04 no'lu, 1 Aralık 2005 tarihli karar).

Öte yandan, hukuki makamlar, başvuranın talebi akabinde yeni bir sağlık raporu elde etmedikleri için eleştirilemezler çünkü daha önce tekrar hapsedilme sorusu ortaya çıkmamıştır.

Bu nedenle, davada AİHM müdahale edememekte veya Türk makamlarının başvurana karşı alabileceği tedbirleri saptayamamaktadır (*Balyemez* ile karşılaştırınız).

Kısacası, mevcut başvurunun tüm yönlerini incelemiş olarak AİHM, AİHS'nin ne 3. maddesinin ihlal edildiği ne de aynı maddenin potansiyel olarak ihlal edildiği sonucuna varabildiğini beyan etmektedir (bkz. örneğin *Uyan*). Kuşkusuz, hiçbir şey, eğer AİHS'nin 3. maddesine aykırı bir hapsedilme riski gelecekte belirecek olursa, başvuranın AİHM'ye tekrar başvurmasını engellememektedir (bkz. bu bağlamda, *Keenan-İngiltere*, 27229/95 no'lu karar).

Daha önce belirtilenler göz önüne alınınca, AİHM, Hükümetin başvurunun geç kalınmışlığına itirazı üzerinde vakit kaybetmeyecektir çünkü her ne olursa olsun bu itirazın, AİHS'nin 35 §§ 3 ve 4 maddesi uyarınca belirgin olarak kötü temellendirilmiş olduğu için reddedilmesi gerekmektedir. AİHM, aynı şekilde, AİHS'nin 29 § 3 maddesinin uygulanmasına son vermek gerektiği kanaatindedir.

Bu nedenlerle, AİHM, oybirliğiyle başvurunun kabuledilemez olduğunu beyan etmiştir.

